

Prædiken til 12. søndag efter trinitatis

Mark. 7, 31-37

Vi har i dag hørt en fortælling om et under. Jesus helbredte en mand, der var både døv og stum, da de kom til ham med den døvstumme og bad ham lægge hænderne på ham. Det er et under. Det er noget helt ud over det sædvanlige. Og det er godt, det sker. Og at vi har fået fortalt historien.

Men hvad med os – kender vi til underet? Er der noget i vores liv, der er underfuldt – ud over det sædvanlige? Vi kunne måske godt trænge til at opleve underet. Jamen, kan vi da ikke høre? Kan vi da ikke tale? Jovist! Vi lytter og lytter, og vi taler og taler. Vi bombarderes af lydindtryk, og vi kan slet ikke holde op med at tale. Og hvis vi ikke selv ved, hvad vi skal sige, så tænder vi for noget, der kan fylde stuen med ord og musik. Så er der lyd – så er der en stemme – og det er trygt og godt. Men ikke altid tilstrækkeligt. Nogle gange taler vi bare for at sige et eller andet. Så gik tiden da med det. Så undgik vi pinligheder, synes vi. Eller blev det ikke netop pinligt, at vi havde så lidt at sige hinanden? Men det sker også, at vi oplever underet. Det forunderlige sker, når vi pludselig oplever, at der er én, der viser os oprigtig interesse. Der er én, der gider lytte til, hvad vi har at sige. Og det forunderlige sker også,

når der er én, der har noget at sige, som er værd at lytte til og tænke over. Måske en reaktion på noget af det, vi selv lige har sagt.

I samtalen lever underet, når samtalen handler om dette vidunderlige og besværlige menneskeliv. Det har vi alle erfaret, når samtalen blev til liv – og ikke bare til halvdøde ligegyldigheder. Men hvorfor er det ikke altid sådan? Og hvad skal der til, for at det kan ske? Ja, der skal først og fremmest noget kærlighed til: For i kærligheden kan man være tryk. Og i kærligheden lever den oprigtige interesse og omsorg. Kærligheden bevæger os og får os til at ville det gode.

En samtale er altid båret af en bestemt ånd, for der er altid en særlig stemning over den måde, vi er sammen på. Samtalen kan være båret af en underholdende og humoristisk tone, så man føler sig fri og glad. Eller den kan være båret af en aggressiv indstilling og en stadig væren på vagt. Så føler man sig som regel utryk og dårligt tilpas. Eller der kan være en underlig ligegyldighed over samtalen, så man har mest lyst til bare at gå – og dagen efter har man som regel glemt alt, hvad der blev talt om. Men samtalen kan også være båret af en oprigtig vilje til at

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

komme hinanden nær. Det er forunderligt. Det gør godt.

I én forstand lever vi alle af underet. Det er rent ud sagt et under, at nogen gider have med dig at gøre. Det er et under, at kærligheden findes. Og det er et under, når vi vover os ud af ligegyldighedens suppedas og pludselig bliver en sand næste for et andet menneske. Det er et under, at nogen vælger ikke at være ligeglad – hvilket ellers ofte er det, der ligger os nærmest. Det er et under, når man pludselig glemmer sig selv og alt sit eget af kærlighed til Gud og til sin næste.

Apostlen Paulus skriver følgende i et brev til sin betroede medarbejder, Timotheus: ”Jeg påmind dig om at lade den nådegave fra Gud, som du fik ved min håndspålggelse, flamme op. For Gud har ikke givet os en fej ånd, men en ånd med kraft og kærlighed og besindighed” (2 Tim 1, 6-7).

Som kristne mennesker må vi minde os selv om, at vi – under håndspålggelse – har modtaget Guds Ånd i dåben. Gud har så at sige åbnet vore ører med sit ”Effatha!” – Luk dig op! – og han har løst vores tunge, så vi kan sige vores ja til ham. Den Ånd, Gud har givet os, er ikke en fejheds Ånd, siger Paulus. Det vil sige: Vi skal ikke leve et halvt liv, hvor vi hele tiden kredser om os selv, fordi vi ikke tør møde de andre. Men vi skal turde vove os frem og være noget for hinanden. Vi skal vise omsorg, vi skal turde føle medlidenhed. Vi skal kende smerten, såvel som glæden. Og vi skal turde dele det hele med hinanden. For vi modtog jo ikke en fej ånd, men en ånd med kraft og kærlighed og besindighed. Og med Guds Ånd følger Guds nådegave – en gratis gave – og gaven

hedder: Tro på Kristus, som er vort håb, syndernes forladelse og evigt liv.

Gud vil, at vi skal virke for ham, vi skal være Jesu disciple – til gavn for hinanden. Ved dåben har Gud grebet ind i vort liv og gjort os til tjenere i sit rige. Vi skal bære bud om hans kærlighed – i ord og gerning. Med sin Ånd forvandler Gud os: Han lukker vore ører op, så vi ikke længere kredser om os selv og vort eget – men hører kærlighedens og sandhedens ord. Han løser vores tunge, så vi kan tale med ånd og liv. For det er Ånden, der gør levende.

Jesus gjorde mange undere – dengang: Han helbredte bl.a. den døv-stumme, så han kunne både høre og tale. Og folk undrede sig og lovpriste Gud og sagde: ”Han har gjort alting vel! Han får både de døve til at høre og de stumme til at tale”. Med andre ord: Her er han, som vi har ventet på. Han er Messias, som Gud har sendt til os. For om ham har Esajas profeteret: ”Han kommer og frelser jer. Da skal blindes øjne åbnes, og døves ører lukkes op. Da springer den halte som hjorten, den stummes tunge bryder ud i jubel” (Es 35, 5).

Nu må vi så spørge os selv, om vi kan tro på underet? Vi ved jo, at det finder sted, når kærlighed og menneskeligt nærvær vinder over ligegyldighed og kulde. Men hvad så med det ekstraordinære under? Helbredelsesunderet? Kan vi tro på det? Ja, vi oplever det jo heldigvis. Syge mennesker bliver rask. Og hvad gør vi, når sygdom og modgang melder sig? Som kristne mennesker falder det lige for: Vi må bede til Gud. Bønnen hører med til troen. Hvad skulle vi ellers gøre, når vi føler, at vi ikke magter livet selv, hvis

ikke netop at vende os til den Gud, som gav os livet, og bede ham gribe ind? Hvis ikke vi turde tro på underet, hvordan skulle vi så kunne bede? Ja, så ville bønnen nærmest være meningsløs. Uden tro på at underet kan ske, er bønnen en ren formular. Når mennesker beder, som vi om lidt vil gøre det ved døbefonten, er det netop et udtryk for, at vi har tiltro til, at underet kan ske. For når vi beder, lægger vi den tilværelse, vi ikke selv magter, i Guds hånd – al vores usikkerhed, bekymring og angst for det, der måtte true os selv og vore nærmeste, lægger vi over til ham.

Og ja, så sker det, at vi får lov at opleve det forunderlige, at Jesus i sit ord hjælper os til at se, at Guds kærlighed er det største af alt, og at vi intet kan stille op, hvis ikke vi hele livet igennem var båret af denne kærlighed. Så lad Guds kærlighed blive virkelighed i dit liv! Stol på hans magt og lad dig bære af Guds Ånd!

Kristus har selv lukket op for dig!

Hans Boas

Lystrup Kirke

Salmer:

10, 396, 414, 443, 4, 401